

BOEK I

DENNIS VERHULST

HOOGMOED

SUPERBIA

LIMITED EDITION

UITGEVERIJ VERHULST
ONTKETEN DE SPANNING, BELEEF DE MAGIE.

Eerste druk 2024

ISBN 9789403745831

D/2024/15593/02

Copyright © 2024, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst

Boek omslag ontwerp: Dennis Verhulst

Artwork binnenwerk: Ilse Walschaerts (Luunn)

Hoogmoed Superbia Limited Edition

info@dennisverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BOEKEN IN DEZE REEKS

Hoogmoed Superbia

1ste druk - 2022

2de druk - 2024

Hebzucht Avaritia

1ste druk - 2024 (nog te verschijnen)

Spin-offs

Het Ultimatum

1ste druk - 2025 (nog te verschijnen)

Voor
Clementine Malfliet
1934, † 07-09-2011

Omdat je er altijd voor me was.

WOORD VOORAF

Ik wil mijn verloofde Ilse van harte bedanken voor haar onvoorwaardelijke steun op elk gebied. Het is jouw support die de realisatie van dit boek mogelijk heeft gemaakt. Je bent voor mij een ware inspiratie die mijn leven betekenis geeft.

Aan mijn kinderen, Dean, Mack en Oliver, koester jullie eeuwige glimlach, optimisme en de liefde die jullie te bieden hebben. In het leven stellen we vaak de vraag wat we willen bereiken. Als je eenmaal besluit om iets te ondernemen, aarzel dan niet en zet die stap. Het leven is te kort om te twijfelen aan jezelf. Ik hou onvoorwaardelijk van jullie allemaal.

AAN DE LEZER

Ik hoop dat dit boek je veel plezier bezorgt. Het schrijven van dit verhaal heeft me grote voldoening geschonken. Net als elke schrijver ben ik niet zonder twijfels door elk hoofdstuk gegaan, vaak herschrijvend om het beste resultaat op papier te krijgen. Geniet van het lezen en wie weet ontmoeten we elkaar ooit op een beurs of tijdens een lezing!

*“Er bestaat geen hoogmoed. Er bestaat geen nederigheid.
Er bestaat alleen waarheid of onwaarheid.”*

Multatuli

Nederlandse schrijver (ps. Van Eduard Douwes Dekker) 1820 - 1887

Johannes aan het woord...

Eindelijk. Ik had ook niets anders verwacht dan dat je mijn verhaal zou lezen. Mijn reputatie precedeert me, en het is duidelijk dat mijn wereld je nieuwsgierigheid heeft gewekt. Dat is toch de reden waarom je mijn levenswerk vastnam. Onthoud echter goed dat ik hier degene ben die aan de touwtjes trek, niet jij. Met elke letter die je leest, kom je een stapje dichterbij de waarheid. Een waarheid die voor mij een diepere betekenis heeft. Vaak zul je het gevoel hebben dat je me kan vertrouwen. Goed. Dat is precies het gevoel dat ik je wil geven. Mijn verleden heeft me gevormd tot wie ik nu ben, maar er is slechts één persoon die me kan veranderen. Dé persoon die mij het gevoel gaf dat ik meer was dan de psychopaat die jij wellicht in me ziet. Zij had me in haar macht. Toch ik kon me niet laten leiden door haar. Mijn plan ging uitgevoerd worden en de wrank werd gevoed door degenen die mij in de weg stonden.

Je kunt erop vertrouwen dat de weg die ik zal bewandelen mijn waarheid zal zijn.

*Dit is mijn levenswerk. Mijn signatuur.
Mijn plaats in de geschiedenisboeken.*

PROLOOG

Ik zag haar voor het eerst op de Groenplaats in Antwerpen. Ze zag eruit als iemand die net uit de douche was gestapt en zonder een haardroger te gebruiken de deur was uitgelopen. Haar gitzwarte haren vlogen rond haar heen. Er stond een sterke wind op de Groenplaats.

Ze was net twintig geworden. Hoe ik dat wist? Simpel, op haar hoofd had ze een diadeem met daarop een grote twintig. Verder droeg ze een hoog opgetrokken leren vestje en een bordeaux met zwart gestreepte korte rok. Haar prachtige benen trokken mijn aandacht, doorzichtige visnetkousen en hoge zwarte laarzen met metalen ringen. Iedere kerel die haar voorbij liep, keek haar even achterna. Ook mijn aandacht had ze getrokken en ze wist het. Haar ogen dwaalden af, maar ook die van mij. Ik voelde het. Ook al stond ik bijna dertig meter van haar af. Had ik me vergist? Neen, dat kon niet. Ik trok de kap van mijn hoodie over mijn hoofd en volgde haar op afstand. Ze stak de weg over en maakte een stop bij een kiosk. Ik liep haar voorbij en opnieuw kruisten onze blikken elkaar. Diepblauwe ogen schitterden in het maanlicht terwijl ze me flirterig aankeek. Vijftig meter verder stopte ik en wachtte haar op.

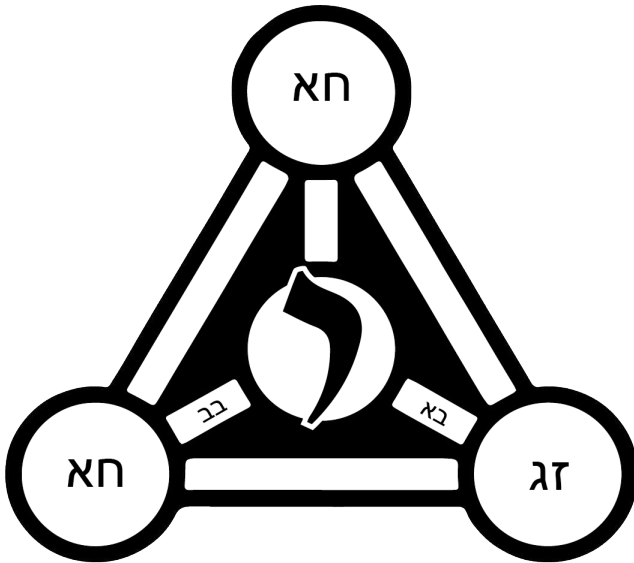

Dit was onze eerste ontmoeting...

DEEL I

HIC ET NUNC

ARS VIVENDI

De kunst van het leven

HOOFDSTUK 1

VRIJDAG 15 OKTOBER 2021

Mijn knalrode Porsche 959 uit de jaren negentig scheurde met gierende banden over het asfalt, zwarte strepen achterlatend op de weg. Jonah De Jaeger was de naam. Mijn liefde voor krachtige motoren, vooral sportwagens, kende geen grenzen. Het was de kunst van het leven, de manier waarop het geluid van de auto de straten vulde, iedereen die omkeek als ik de bocht omging. Het was zalig. Sinds mijn ontslag had ik me volledig gestort op het genieten van het leven: feesten, drinken, drugs, verleiden, seks – alles om mijn gedachten af te leiden. Mijn tijd in dienst had me gebroken. Het was net alsof ik achtervolgd werd door een schaduw waaraan ik niet kon ontsnappen. Ik probeerde die schaduw te verdrijven door mezelf voortdurend tot het uiterste te dwingen, risico's te nemen; dat was waar ik voor leefde. Hoe dan ook, ik was klaar voor de volgende fase van mijn leven.

Het zweet doordrenkte mijn rug terwijl ik door de straten van Antwerpen scheurde. Bij elke bocht, wetende dat de politie regelmatig patrouilleerde, steeg de adrenaline. Een confrontatie zou de rush drastisch verminderen. Mijn hart bonsde tegen mijn gespierde borstkas. Heb je ooit zo'n sensatie gevoeld? Mijn ramen waren volledig open en op de radio werd net “No Fear” van The Rasmus aangekondigd, een symfonie van vrijheid en rebellie. Ik zette de muziek harder, de gitaren knalden door mijn autospeakers. Dit. Dit was het leven waarvoor ik had gekozen, ook al was

het niet altijd zo geweest. Ik liet de herinneringen aan het verleden achter me, tenminste voor dat moment.

Rood licht. Ik trapte vol op de remmen en kwam met gierende banden tot stilstand. Een ouder koppel, ergens in de zeventig, keek me vol afgunst aan terwijl ze over de oversteekplaats liepen, alsof ze me dood staarden met hun ogen. Hun blik onthulde dat ze me zagen als een kerel zonder enig respect voor ouderen. Ze waren waarschijnlijk onderweg naar hun laatste koffiestop na de wekelijkse vrijdagmarkt. Enkele meisjes die de straat overstaken giechelden naar elkaar. Ze wierpen me een ondeugende blik toe, hun ogen dwaalden herhaaldelijk van elkaar naar mij. Hoe kon het ook anders? Een haardos à la M.J. Fox uit de jaren tachtig en een donkerkleurige pilotenbril op mijn neus. Onweerstaanbaar dus. Ze keken dieper de auto in. Mijn gespierde arm, getatoeëerd met een valk, stak uit het raam, en dat viel natuurlijk op. Ik schoof mijn bril iets naar beneden, keek hen aan met mijn felblauwe ogen en fronste. Ze lachten. Snel liepen ze de straat over, want het licht sprong op rood. De blondine knipoogde naar me terwijl ze een tijger-beweging maakte. Verdomme, ik had mijn oog laten vallen op de brunette met het topje dat net boven haar navel uitkwam. Haar wangen kleurden diep rood, wat erop duidde dat ze het verlegen meisje was waar je iets voor moest doen om ze rond je vinger te winden. Groen licht; met mijn voet op het gaspedaal en mijn koppeling ingedrukt, gaf ik plankgas. Mijn banden draaiden als een gek over het asfalt. Ik zou proberen mijn leven weer op te pakken waar ik was gebleven, ook al was ik nu zes jaar ouder en een dertiger. Ik had mijn master in de psychologie behaald vlak voordat ik me aanmeldde bij het leger. Na enkele maanden op zending was een buitenlandse opdracht voor mij slecht afgelopen, wat resulteerde in mijn eervolle ontslag door de Belgische legerpsychiater. Ik werd ongeschikt bevonden voor verdere dienst. Was ik daardoor een slechter mens geworden? Misschien, misschien.

HOOFDSTUK 2

'Ik heb altijd een fascinatie gehad voor de geschiedenis van de mens. Het was als een vuur dat in me ontbrandde, een drang om het te ontcijferen.'

Zo begon ik mijn sollicitatiegesprek voor de functie van deeltijds psycholoog in de praktijk van dr. Janssen. Acht doordringende ogen keken me aan terwijl ik mezelf trachtte te verkopen tijdens het gesprek.

'Vertel verder, meneer De Jaeger,' zei dr. Janssen, 'wat denkt u dat een uitdaging kan zijn in uw toekomstige carrière?'

Meen je dit serieus? Jezus, kerel. Denk je echt dat iemand hierin trapt? Het bloed pompte door mijn aderen, adrenaline op weg naar mijn hersenen. Ik moest deze groep overtuigen dat ik de perfecte kandidaat was voor deze functie. Dit was mijn plan. Dit moest lukken. Ik had deze baan nodig.

'De grootste fout die je kunt maken, is beweren dat niets je raakt tijdens je loopbaan. Als psycholoog laat je misschien niet merken dat je meeleeft, maar de druk die je achteraf voelt na de gesprekken is overweldigend.' Ik sprak met mijn handen opengevouwen, en tegelijkertijd maakte ik een trapbeweging. 'Gesprekken met cliënten zijn vertrouwelijk en moeten opbouwend verlopen, zodat hij of zij zich goed voelt na het gesprek.'

Ik zag de persoon rechts van me grijnzend lachen en instemmend knikken. Alsof ik hem, zoals een van de wereldleiders, vertelde dat de nieuwe wet met onmiddellijke ingang ervoor zou zorgen dat hij een extra loonpakket zou krijgen met terugwerkende kracht. Ik kon iemand van zijn

stoel praten om te krijgen wat ik wilde. Hoe deed ik dat? Simpel. Ik stopte gewoon niet met praten, ging door tot ze inzagen dat ik op de juiste plaats was op het juiste moment.

'Ik vermoed dat een van de persoonlijke uitdagingen is dat zaken die eerst niet als problematisch werden beschouwd, plotseling de oorzaak kunnen zijn van de problematiek waarvoor ze in therapie zijn gegaan.' De recruiter keek me aan en voegde eraan toe: 'U heeft inderdaad gelijk. Heeft u tijdens uw opleiding met dit probleem te maken gehad?'

Nee, hoor. Wat had je nu gedacht?

'Inderdaad,' antwoordde ik bevestigend, 'ik heb een groot deel van mijn opleiding besteed aan het ontdekken en aanpakken van onderliggende problemen.'

'Ik kan me voorstellen dat het behandelen van onderliggende problemen een complexe taak is,' merkte de recruiter op. 'Kunt u een specifieke situatie uit uw opleiding delen, waarbij u met succes onderliggende problemen heeft aangepakt?'

Ik aarzelde even, dacht na over welke situatie ik kon delen zonder vertrouwelijkheid te schenden. Toen herinnerde ik me een casus die illustratief zou kunnen zijn.

'Zeker,' begon ik bedachtzaam. 'Er was een cliënt die kampte met ernstige stressklachten, maar na enkele gesprekken werd duidelijk dat deze stress niet louter veroorzaakt werd door externe factoren. Door dieper te graven, ontdekte ik dat er onderliggende trauma's uit het verleden speelden, die de kern van zijn problemen vormden.'

De recruiter knikte en vroeg door: 'Hoe heeft u dat aangepakt?'

'Het vereiste een zorgvuldige benadering,' legde ik uit. 'Eerst heb ik een vertrouwensband opgebouwd met de cliënt. Vervolgens zijn we geleidelijk aan de onderliggende trauma's gaan verkennen. Ik heb verschillende therapievormen toegepast om hem te helpen de oorzaken van zijn stress te begrijpen en te verwerken.'

'En wat waren de resultaten?'

'Uiteindelijk merkte ik aanzienlijke verbeteringen in zijn emotionele welzijn. Hij ontwikkelde betere copingmechanismen en kon de stress in zijn leven op een gezondere manier hanteren. Deze ervaring toonde me dat het essentieel is om de diepere lagen te begrijpen en aan te pakken om duurzame verandering te bewerkstelligen.'

De recruiter leek tevreden met het antwoord en wendde zich tot een andere vraag. 'Hoe gaat u om met ethische dilemma's in uw werk als

psycholoog?’

Een interessante wending. Ik lichtte toe hoe ik ethische kwesties zorgvuldig afweeg en altijd de belangen van de cliënt vooropstel. Ik besprak situaties waarbij ik de vertrouwelijkheid moest handhaven en legde uit hoe ik in teamverband werk om de best mogelijke zorg te bieden.

‘Interessant, de ervaring die u heeft opgebouwd, lijkt me een goede basis om uzelf verder te ontwikkelen.’ merkte de persoon helemaal links van mij op waarop hij een volgende vraag lanceerde: ‘Nu, laten we eens naar uw ervaring buiten de psychologie kijken. Ik zie ook dat u enkele jaren in het Belgisch leger hebt gediend?’

‘Klopt,’ zei ik vol vertrouwen. Wilden ze nu meer weten over de gevechten die ik had meegemaakt? Of de bombardementen? Ben je nu echt serieus? Ze wilden gewoon pure sensatie tijdens dit gesprek, iets om later over te roddelen.

‘Kan u iets meer over vertellen over uw tijd daar?’ vroeg hij.

Blijkbaar wel ...

‘Ik heb voor het defensie enkele missies in het buitenland uitgevoerd, waar ik helaas geen details van mag vrijgeven. Daarnaast heb ik een opleiding gevolgd tot IT-ingenieur.’

‘Dat begrijpen we helemaal. U heeft enkele goede referenties, Jonah.’

De deur van de kamer ging open en een oogverblindende vrouw betrad de ruimte. Ze had lang donkerbruin haar, droeg een korte rok en een lange witte doktersjas die openstond, waardoor alle vormen van haar lichaam goed zichtbaar waren. Haar ogen trokken me aan, alsof ze me in de kast wilde duwen en mijn kleding wilde verscheuren. Wilde ik dat echt? Hoe kon het dat een vrouw daarmee wegwam? Haar parfum vulde de hele ruimte, zodat iedereen kon genieten van haar heerlijke geur.

‘Dokter Janssen, kunt u even meekomen alstublieft?’

‘Anouk, ik zit midden in gesprek met een van onze sollicitanten, kan het niet later?’ antwoordde hij met een bevelende stem.

‘Nee dokter, dit is echt dringend.’ zei ze terwijl iemand hard begon te schreeuwen door de gang.

‘Niemand. Nee! Niemand kan mij helpen! Laat me los!’ riep de vrouw die hysterisch door het gangpad rondliep.

Dokter Janssen stond onmiddellijk op en verdween door de deur. De kamer waarin we zaten had een zwart stalen frame en was doorzichtig met melkglas. De zon die door de andere kant van het gebouw naar binnen scheen, zorgde voor de schaduwen van Dokter Janssen, Anouk en de

vrouw.

'Mevrouw, u moet kalmeren.'

'U, ...' schreeuwde de vrouw met een bevelende stem, 'U zou me helpen! U zou me verlossen van mijn donkere gedachten!'

'Rustig mevrouw. Ik begrijp dat u zich slecht voelt, maar u verontrust onze andere patiënten.'

Door het glas zagen we hoe de vrouw met haar handtas enkele zwaaiende bewegingen maakte en dr. Janssen een paar keer goed raakte. We keken allemaal verbaasd toe terwijl hij haar probeerde te kalmeren door zijn handen voor zich uit te steken. De vrouw werd nog kwader en sloeg met gebalde vuisten tegen het glas.

'Anouk, ... Bel even onze hulplijn alstublieft, en breng mevrouw even naar de afzonderingsruimte,' zei hij waarna twee mannen haar vastnamen bij de armen. Ze schopte verschillende keren wild om zich heen en stootte een tafeltje om, waardoor een vaas in de gang in duizend stukjes brak.

'De hulplijn, ...,' dacht ik bij mezelf, 'waarschijnlijk de politie.'

'In orde, dokter.'

De deur van de kamer zwaaide met een krachtige draai weer open. Ik voelde een mengeling van nieuwsgierigheid en opwinding over de mogelijke uitkomst van dit sollicitatiegesprek.

'Mijn excuses, Jonah. Zoals je ziet, is het hier niet altijd even prettig.'

'Geen probleem,' antwoordde ik.

'Ik denk dat u een geschikte kandidaat bent om onze dienst te versterken, Jonah. We kunnen wel iemand gebruiken zoals u.'

Verbaasd keek ik op naar Dokter Janssen, mijn ogen lichtjes afdwalend naar Anouk. Ze keek me aan en fronste haar wenkbrauwen. Haar blik verraadde hoe blij ze was dat ik haar collega werd. Wil je nu echt? Nee. Laat je gedachten niet beïnvloeden om haar op de eerste ontmoeting al onder de lakens te krijgen. Mijn brein zei: *Neen Jonah*. Maar een ander deel van mijn lichaam kon zich iets minder beheersen.

'Bedankt, dokter. U zult er geen spijt van krijgen.'

'Noem me gerust Daniel, Jonah. Maar niet in het bijzijn van de patiënten uiteraard,' zei hij met een enthousiaste lach.

'Dankjewel, Daniel.'

'Wil je zo vriendelijk zijn om met me mee te wandelen naar de receptie? Dan stel ik je daar voor aan onze medewerkers en laat ik je alles even zien. Wanneer kan je beginnen?'

'Als u wilt, kan ik maandag starten,' antwoordde ik.

'Perfect. Dan maak ik vandaag nog alle papieren in orde.'

Met opgeheven hoofd verliet ik de kamer samen met Daniel. Ik keek even achterom naar de anderen en knikte hen vriendelijk na. Toen ik richting de uitgang liep, keek Anouk me flirterig aan en knipoogde. Mijn dag kon niet meer stuk.

HOOFDSTUK 3

Ik verliet de praktijk en liep richting mijn wagen, een gezamenlijke aankoop met mijn vader uit mijn tienerjaren. We ontdekten de auto op een autokerkhof, een 6 cilinder boxer met dubbele turbo die nog als nieuw was onder de motorkap, maar de carrosserie vertoonde deuken aan alle kanten. De voorruit was gescheurd en een staaf stak door de passagiersstoel. Een stille getuige van een vorige botsing door de vorige eigenaar.

Mijn vader overtuigde de reus van het autokerkhof dat hij in slechte staat verkeerde. - Ik noemde hem de reus, omdat de man reusachtig groot was. Op dat moment toch. Hij stak boven mijn vader uit. - Het was ons geluk dat de auto net was binnengekomen en nog niet was gedemonteerd voor onderdelen. We kochten de wagen voor een schamele zesduizend euro, een koopje als je bedenkt dat hij nu voor een astronomische 1,7 miljoen euro verkocht zou worden.

'Mooie auto, jongeheer,' sprak een zwoele stem achter me.

Ik draaide me om.

'Anouk, ik ...'

Mijn mond bleef steken op een onsamenhangend antwoord. Ze stond op een zucht van mijn gezicht, haar bril iets naar beneden geschoven.

'Proficiat, zo snel was ik zelfs niet in dienst,' vervolgde ze. 'Ik voelde een kleine spanning tussen ons, dus ik dacht, waarom niet.'

'Ja euhm ...'

Meer kreeg ik er niet uit. Ik voelde een kleine spanning op een andere plek. Ze had me rond haar vinger gewonden. Ze stond zo dicht tegen me

aangeleund dat ze haar been tussen mijn benen kon steken. Haar hand reikte naar mijn lippen, en ik voelde een zachte aanraking van haar wijsvinger die mijn adem even deed stokken. Zachtjes ging ze naar beneden over mijn borstkas.

'Hier is mijn telefoonnummer,' fluisterde ze, terwijl ze een papiertje zachtjes in mijn broekzak liet glijden. 'Bel me straks.'

Ze ging achteruit en keerde terug naar de praktijk. Ik bleef haar verbijsterd nakijken. Even draaide ze zich om wanneer ze de trap opliep van de praktijk en blies een kus mijn kant op.

Pf, wat een vrouw, verzonk ik in gedachten en stapte nogal klungelig mijn auto in.

'Laten we hopen dat niemand dat gezien heeft,' zei ik luidop tegen mezelf.

Het diepe grommen van de 6 cilinder turbo vulde de parkeerplaats toen ik de sleutel omdraaide. In eerste versnelling trapte ik het gaspedaal in, en met een luide knal van de uitlaat verliet ik de parkeerplaats en sloeg de weg op. Een honderdtal meters verderop kleurde het verkeerslicht oranje. Adrenaline stuwde door mijn lichaam, waardoor ik nog dieper op het gaspedaal trapte. De snelheidsmeter tikte de zestig, zeventig, tachtig, negentig aan. Het licht sprong op rood. Uit het niets verscheen een politiewagen met zwaailichten naast me. Shit. Dit moest mij weer overkomen. Hij reed in een Ford Mondeo, een schrale tegenstand voor mijn bolide. Ik gaf nog meer gas en scheurde met gillende banden door de rode lichten bij het volgende kruispunt, waar ik rechts, de singel van Antwerpen opreed. Een bus. Fuck. Wat was dit nu weer? De bus schoot onverwachts mijn baan op, en ik trapte vol op de remmen. De politiewagen, die ik voortdurend in mijn achteruitkijkspiegel in de gaten hield, haalde me in. De sirene dwong andere bestuurders de baan vrij te maken. Ik stuurde de auto naar het linker rijvak en reed de bus met hoge snelheid voorbij. Bij de bestuurderscabine drukte ik even op de rem en opende mijn dakraam. Ik moest mijn frustratie even kwijt. Vervolgens stak ik mijn middelvinger doelbewust op naar de man. De buschauffeur kon er duidelijk niet om lachen, want hoe roekeloos het ook was; hij rukte aan het stuur, waardoor hij me op de valreep miste. Mij tenminste toch. De patrouillewagen niet. Hoe dom kon je zijn? Ik had net op tijd mijn gaspedaal weer ingedrukt op het moment dat de politiewagen naast de bus reed. In mijn achteruitkijkspiegel kon ik zien, hoe de bus met de voorwielen over de voorkant van de wagen reed en een zwaar ongeval veroorzaakte. De bus

kwam op zijn rechterkant terecht en schoof een goede vijftig meter verder. De sirene viel stil als een uitgeputte batterij, en de weg achter me werd leger en leger, alsof er geen enkele auto meer bestond.

Plotseling drong er zich een zenuwachtig gevoel op. Mijn nummerplaten. Nee; had ik ze vergeten wisselen? Ik keek op de achterbank en zag ze daar liggen, omgedraaid. Verdomme! Ik greep naar achteren en probeerde ze om te draaien, terwijl ik met mijn andere hand het stuur krampachtig vasthield. De auto had geen servostuur, dus recht op de baan blijven was geen eenvoudige taak. Met gestrekte arm kon ik net met mijn vingertoppen bij de nummerplaat. Gelukt. Ik keek ernaar en zag mijn geregistreerde nummerplaat. Gelukkig. Ik had ze nog niet verwisseld na mijn laatste rit. Ik trapte opnieuw het gaspedaal in en gaf vol gas tot de volgende bocht. Ik was bijna thuis en was klaar om contact op te nemen met haar. Ik wilde haar kippenvel bezorgen wanneer ik haar eindelijk aan de lijn kreeg. Ze zou ontdekken met wie ze te maken had en welke bedoelingen ik had.

Een tintelende sensatie liep over mijn rug bij die gedachte ...

HOOFDSTUK 4

'Drie slachtoffers. Drie!'

'De pers haalt ons onderuit. We hebben drie lijken in het mortuarium zonder enig spoor van de dader!' De commissaris snauwde zijn collega's toe terwijl zijn gezicht vertrok van frustratie.

Hij was een man die er niet tegen kon dat anderen hem voor waren bij elke genomen stap. Twintig jaar lang had hij de touwtjes in handen als commissaris van de Antwerpse politie. Niemand had ooit gewaagd hem tegen te spreken. Hij was nors, met een licht agressief kantje en een vleugje droge humor. Alleen als je in zijn ogen de beste van de klas was, kon je hem alles laten doen wat je wilde. Zo herinnerde hij zich dat hij ooit een jonge kerel die net was begonnen als aspirant een draai om zijn oren had gegeven tijdens een patrouille. Dat was meteen de laatste keer geweest, want sindsdien zat de jonge knaap vastgeplakt aan een bureau, papierwerk te verrichten. Zijn motto was duidelijk: "Vaar niet in mijn vaarwater, want ik laat je zinken."

'Kan iemand dit verklaren? Heeft iemand een idee wat hier aan de hand is?'

In de briefingszaal bleef het muisstil.

'Miljaar!' riep hij woedend uit en smeed de stapel papieren die hij vasthad op de grond.

'Jij gaat dat oprapen,' brulde hij tegen een student die de beamer terugbracht in de kamer.

'We weten dat hij altijd hetzelfde motief heeft.' merkte iemand op. 'Het is steeds een vrouw tussen de twintig en vijfentwintig jaar, donker haar,

aantrekkelijk.'

'De lijkschouwer vond, net als bij de andere twee vrouwen, een rozenblaadje in de mond.' sprak Hoofdinspecteur De Wolf.

'Heeft iemand een link gevonden tussen de vrouwen?' vroeg commissaris Vandevelde.

Je kon een speld horen vallen in de kamer. De stilte creëerde een onaangename sfeer, totdat iedereen elkaar begon aan te staren.

'Zoek alsjeblieft alle informatie bij elkaar om dit individu zo snel mogelijk in te rekenen en voor het gerecht te brengen! Bedankt voor jullie aandacht. Aan het werk!' bulderde hij. 'Lotte? Heb je even?'

Lotte De Wolf. Met 37 jaar bereikte ze het hoogtepunt van haar leven, en haar naam resoneerde als een legende binnen het korps. Van aspirant tot hoofdinspecteur klom ze op door haar intelligentie. De laatste drie jaar waren cruciaal voor Lotte, waarin ze meer cold cases oploste dan enige collega in het korps. Haar specialiteit? Het kraken van psychologische moordzaken. Haar krachtige aanpak en scherpe geest maakten haar onmisbaar in het oplossen van complexe mysteries. Sinds haar promovering naar Hoofdinspecteur was ze de Femme Fatale van het politieteam, bezat een intrigerende combinatie van zwartbruin getint haar dat net boven de schouders viel en een lipstick in een diepe velvet rode tint. Haar verschijning was verleidelijk en straalde zelfvertrouwen uit. Terwijl ze gracieus bewoog over de werkvloer, draaiden mannen zich om om een glimp op te vangen van deze mysterieuze vrouw. Altijd gehuld in een stoer zwart leren jack, een zwarte jeans en dr. Martens, belichaamde Lotte de rebelse geest van het team. Haar badge, het symbool van haar autoriteit, zat vastgeklemd met een gesp rond haar riem, een detail dat haar onverschrokken houding benadrukte.

'Ja, natuurlijk,' antwoordde ze.

'Volg me even naar mijn kantoor.'

Ze verafschuwde het wanneer de commissaris haar uitnodigde op zijn kantoor, ondanks de sterke band die ze deelden. Als hij boven zijn hoofd terecht berispt werd, wat vaker voorkwam dan ze kon tellen, voelde ze zijn opborrelende woede al van verre aankomen.

De deur van de briefingruimte zwaaide open, en het geroezemoes van een drukbezette kamer vol politieagenten vulde de lucht.

'Lotte. Hoever ben je met het verslag van het derde slachtoffer?' vroeg hij.

'Ik rond het tegen de middag af.'

'Laat "tegen de middag" achterwege. De Hoofdcommissaris wil het binnen een uur op mijn bureau. De zaak heeft de bevolking in rep en roer gebracht nu er informatie naar de pers is gelekt. Ze wil dit zo snel mogelijk opgehelderd hebben, zodat ze deze middag een persconferentie kan geven in Brussel.'

'Ik zorg ervoor dat het zo snel mogelijk op uw bureau ligt, commissaris.'

Zo was ze. Elke zaak die op haar bureau belandde, werd een persoonlijke obsessie. Ze wilde elk stukje bewijsmateriaal en elke getuigenis grondig onderzoeken. Ze werkte via het boekje en er was niemand die haar gedreven ambitie om de zaak op te lossen kon ontnemen.

'Prima, De Wolf.' reageerde hij.

Lotte liep het kantoor uit recht naar haar bureau.

'Wat was dat allemaal?' vroeg haar partner, inspecteur Ronny Saelens die achter de deur stond te wachten.

Ronny, net veertig geworden, hield vast aan zijn kort omhoog gekamde haar met blonde puntjes uit de jaren negentig. Een grote zwarte bril, voornamelijk bedoeld om te lezen, pronkte op zijn gezicht, dat al lichte verkleuringen vertoonde door de zomerse zon. Een donkere stoppelbaard, doorspekt met enkele grijze haartjes, sierde zijn gezicht. Zoals veel mannen zonder uniform in het politiekantoor droeg hij een hemd met een blauwe jeans. Zijn uitstekende gevoel voor richting bracht Lotte een gevoel van veiligheid wanneer hij haar dekking gaf.

'Het moet snel gaan. Iemand heeft iets naar de pers gelekt, en de zaak is als een vuurpijl omhooggeschoten,' zei ze. 'Kijk eens of je iets vindt.'

Ronny opende zijn laptop en typte "Rozenvanger" in de zoekmachine, waarna hij meteen het eerste resultaat te pakken had. Hij nipte van zijn koffie en zette de kop neer op het bureau. De koffie gutste tegen de zijkant van het kopje.

'Hier.'

'De Rozenvanger slaat opnieuw toe,' las hij voor. 'Het artikel is van vanochtend.'

Gistermiddag werd J.D. dood gevonden aan de rand van de havenstad. Ze was twee dagen spoorloos voordat haar vriend haar opgaf als vermist. Volgens onze bron heeft 'De Rozenvanger' opnieuw een rozenblaadje achtergelaten in de broekzak van de vrouw. Nieuwe aanwijzingen suggereren dat hij openbare plaatsen als zijn werkterrein kiest. Camerabeelden, verkregen van onze bron, bewijzen dat

hij feilloos weet waar de camera's hangen en ze ontwijkt door zijn gezicht te verbergen. Hoofdcommissaris Marlies De Schutter van de politie dringt er bij vrouwen tussen 20 en 30 jaar op aan om alert te blijven en voorzichtig te zijn wanneer ze 's avonds alleen buiten komen.

'Hoe komen ze in godsnaam aan de interne informatie van dat rozenblaadje en een openbare plaats?' vroeg De Wolf zich af. 'Ze hebben zelfs camerabeelden! Bel onmiddellijk de krant die dit heeft geschreven op en vraag om een duidelijk antwoord van waar deze aantijgingen vandaan komen. Desnoods vraag je een gerechtelijk bevel aan het parket als ze je geen informatie willen doorgeven.'

'Ik ga er meteen mee aan de slag,' antwoordde hij.

HOOFDSTUK 5

Mijn computer was gekoppeld aan een VPN, een server die mijn IP-adres omleidde via een ander land of een andere computer om doelbewust mijn locatie te verbergen en toegang te krijgen tot het internet. Mijn e-mail moest anoniem verzonden worden; ze mochten op geen enkel moment weten waar het vandaan kwam. Ik stond op het punt een bericht naar de pers te sturen om mijn daden openbaar te maken. Het werd tijd dat iedereen wist wat er was gebeurd. Ik voelde me alsof ik de wereld aankon. Mijn gedachten moesten worden vastgelegd en gedeeld.

Beste verslaggever,

Deze e-mail dient om nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot de moord op Jolien De Wachter gisteren met de wereld te delen. Wellicht hebt u al vernomen van de politie dat ze is gevonden. Ik heb een rozenblaadje in haar broekzak geplaatst. We hebben een leuke date gehad, waarna ze zonder enig vermoeden met me meeging. In de bijlage vindt u een fragment van de ontvoering om te bewijzen dat ik de persoon ben waar u al zoveel over hebt gehoord.

PS Zoek niet. Ik vind jullie.

Vriendelijke groeten,

Uw nederige boodschapper

Mijn hart bonkte wild tegen mijn ribbenkast. De onweerstaanbare kick overspoelde me toen ik op de verzendknop drukte. Hoe zou de journalist reageren? Zouden ze mijn bericht publiceren? Hoe zou Hoofdinspecteur De Wolf reageren? Ik moest het weten. Nog een dag afwachten; morgen zou het op elke krantenkop staan. De krant waarnaar ik het had gestuurd stond bekend om belangrijke ontwikkelingen prominent op hun voorpagina te zetten. Alles zou ervan doordrongen zijn. Facebook, Twitter, TikTok... Iedereen zou het hebben over hoe ik haar leven had genomen. Eindelijk zou ik de wereld laten weten dat ik bestond, zonder al te veel prijs te geven over mezelf. Als er één ding was wat ik met zekerheid kon zeggen, dan was dat elke vrouw van rond de twintig voortaan achterom zou kijken, wanneer ze 's avonds door donkere straten en steegjes liep. Niets was zo eenvoudig als het overtuigen van een vrouw om met me mee te gaan. Ik schonk ze een onvergetelijke avond alvorens ze naar een speciale plek te brengen waar ik alleen kon zijn met ze. Ik kon mezelf niet bedwingen. Ze vroegen erom, met hun strakke kleding om hun lichaam en hun korte rokjes waar je bijna onder kon kijken ...